

сѣтя, азъ пакъ заразказвахъ: за баба, за свинча, за Мими, за козля, после за Татунча, за моитѣ славни патиланци вѣрни, за нашето царство съ смѣхове безмѣрни!

И слушаха всички съсъ уста разкрити...

А мой Дългобрадко съ рогъ бутна вратитѣ и безъ да го видятъ изведе козитѣ.

Когато азъ свършихъ, кметътъ рече плесна, изсмѣ се и викна:

— Пждарьо описанъ, де ти сж козитѣ? Тоя сладкодумко ни смая главитѣ! Хай иди си, момко, по живо, по здраво! И вие, козари! Сега ви прощавамъ. Тоя Патиланецъ днеска ви избави, че сладко говори. Но гледайте вече да се не повтори!

Хукнаха навѣнка моитѣ юнаци, викнаха юнашки съ кривнати калпаци:

— Бате Патилане, живъ и здравъ бжди ни! Ти си юнакъ славенъ! Дето щешъ води ни!

И азъ имъ извикахъ:

— Весели и здрави и вие бждете! И за игри нови утре се гответе!

И ти здравъ бжди ми, драгичъкъ Смѣхурко. Хайде стига вече.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятелъ вѣченъ:

Веселъ Патиланчо.

